

www.jollibread.com

© 2024, Gràcia Jiménez

© D'aquesta edició:

2024, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-1153-163-4

Depòsit legal: M-4305-2024

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: març de 2024

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinadora editorial:

Marta Olivares

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La boira

Gràcia Jiménez

jollibre

*La boira, inundant-ho tot, amb meticuloses
petjades de gat, conferia als éssers vivents i
no vivents una aparença visible i invisible,
i ningú ni res no era ni una cosa ni l'altra.*

Charles Dickens

Què passa?

9

La Dalmau va acabar de repassar la llista de classe. Només faltava Baltasar Quiles, una vegada més. D'un moment a l'altre s'obriria la porta i entraria ell, com feia sempre, amb la motxilla esgarrada plena de pins i adhesius, els rínxols negres tapant-li mitja cara i les parpelles pràcticament apegades. Però no: Quiles no hi va fer acte de presència.

—Heu vist la boira, és clar... —començà parsimoniosa la professora—. Sentim molt haver-vos fet vindre, però les autoritats ens n'han avisat fa poc i no ens donava temps...

De què? Què passava ara?... Ella seguia amb el seu mig somriure postís i va fer una pausa molt llarga. Tothom la mirava expectant.

—Bé..., haureu de tornar a casa, amb les vostres famílies i, de moment, farem les classes virtuals, com en altres «situacions». Ja n'heu viscut tres

i no ens va anar tan malament, no? —va dir en un to entre natural i cínic.

I, ara sí, molts van començar a parlar. Bé, en realitat, a protestar. Un cor de veus es va alçar i era difícil aclarir res. La Dalmau es va resignar a suportar l'allau:

—Què diu? No resistiré tornar a estar tancada!

10

—Què és aquesta boira? És tòxica? Què passarà, senyoreta Dalmau?

—Quant de temps estarem aquesta vegada a casa?

—Podrem eixir al carrer encara que siga un poquet cada dia? Tornarem a cobrir-nos del tot?

—Odie els desinfectants!

—Usarem els respiradors domèstics? El nostre està trencat...

—Per què no ens n'han dit res i hem hagut de travessar la boira? Quina merda tot plegat!

—Quina fartera, aguantar el meu germà menut!

—Au, a fer esport amb la mare al menjador una altra volta. Quin rotllo!

—De segur que mon pare encara guarda els fulls amb les faenes setmanals assignades a cada un. Em cague en tot!

—Jo no m’ho passe tan malament, em deixen estar connectada a internet tot el dia; espere que no falle...

—Doncs jo havia d’ordenar els armaris tots els dijous, i fer el sopar els dilluns i els dimecres..., quina merda!

—...

El poble

Totes les històries ocorren en algun lloc, no? L'escenari de la nostra era conegut per tots com el Poble, estalviant-se dir-ne el nom oficial, Ribera Clara del Riu Massa Fosc, un poc llarg i cerimonial. Però no intenteu imaginar un poblet menut; en realitat, ja feia temps que aquest lloc havia deixat de ser menut per a convertir-se en una xicoteta ciutat, gràcies a algunes empreses molt modernes i innovadores —d'aquestes que ara anomenen de noves tecnologies, intel·ligència artificial i coses així...— que s'hi havien instal·lat feia uns quants anys. I, amb aquestes, arribaren treballadores i treballadors de tot pelatge acompanyats de les seues famílies. El creixement havia portat nous negocis i comerços, més escoles, més vehicles, més de tot! Però s'havia conservat, per miracle, un nucli antic on es trobaven les cases més velles, apinyades en carrers estrets i

carrerons, l'ajuntament, l'església i el mercat. Això constituïa el que l'oficina de turisme municipal anomenava pomposament «la vila vella». Al seu voltant, hi havia un rogle de casetes, abans aïl·lades, amb hortets i jardinets davant; i també hi havia els barris nous, formats per blocs de pisos, que semblaven quasi cubs perfectes, tots d'un aspecte tan avantguardista com el de les empreses on treballaven els seus habitants. Al Poble es van edificar també una estació d'autobusos, una altra de trens, un hospital, un poliesportiu i un gran centre comercial amb botigues, cafeteries i un cine, on la gent s'aglomerava els caps de setmana. Un poble d'allò més vistós.

Naturalment, el Poble tenia un govern municipal, amb alcalde o alcaldessa, segons els resultats electorals, regidors i regidores que organitzaven la vida social i els serveis públics, com ara el cementeri —que, curiosament, estava al costat del centre comercial— i també comptava amb un grapat de policies municipals, els quals, bàsicament, dirigien la circulació de vehicles. De delictes i crims, no n'hi havia, o es desconeixien... Ah!, i també s'hi va construir un institut d'educació secundària. Abans

només els calia una escola i un autobús que portava els majors de dotze anys a un poble més gran; però ara les aules anaven ben plenes d'alumnat de totes les edats.

Les muntanyes, sobergues, plenes de pins i carraques, a pocs quilòmetres del poble, situat en una estreta vall del riu Massa Fosc, guaitaven el Poble com una mena de gegants muts i petrificats. A la comarca no plovia massa, però quan queia l'aigua ho feia a bots i barrals, el riu s'embravia i, de vegades, semblava que els ponts es trencarien per la força del corrent. Però no, mai havien patit catàstrofes semblants. Els pobletans sabien que els seus ponts resistirien, que l'aigua hi podia passar per damunt, però aquests seguirien allí després de la tempesta; els ponts, vull dir. Bé, i ells, els del Poble, també. Potser, per aquell caràcter confiat, rebien qualsevol situació complicada sense fer escarafalls, esperant, igual com els ponts, que tornara la calma.

Podríem dir que el Poble era un lloc bonic. Per a molts, un paradís. Per a les empreses, un espai discret: ni molt lluny ni molt a prop de tot plegat. Per això l'havien triat. Era un lloc senzillament discret.

Ja tenim, per a la narració, un escenari que podeu omplir amb la vostra imaginació, com si pintàreu un quadre o desplegàreu un plànol. Ara, a poc a poc, anem per la nostra història. Una història de la Ribera Clara del Riu Massa Fosc, o de qualsevol altre lloc. Vosaltres ho direu.

La boira

«Nosaltres no sabem conviure amb la boira», va pensar Munt. Aquell matí, un llençol espés d'una calitja bruta cobria els carrers de la vila. Era ben estrany. No gens acostumats a pluges i núvols baixos, el xicotet grup d'amics caminava de pressa cap a l'institut, un trajecte que habitualment feien amb un cel clar i lluminós, fins i tot al ple de l'hivern, i abans de les huit del matí. Aquell dia anaven tots un poc lents. La boira els predisposava al silenci. Si no s'hi veien les cares, si no podien interpretar els gestos dels altres, se'ls feia més difícil comunicar-se entre ells, un grup d'amics, Munt, Ork, Per i Ka, que estaven ben coordinats.

Els agradava moure amunt i avall les mans, fer carasses i gestos amb el cos per acompanyar aquest mínim de paraules que usarien per a transmetre, si era possible, el màxim d'idees. Sempre sentien

la necessitat de comentar com havien anat els jocs desplegats abans de dormir, estirats ells ja al llit; o els vídeos més divertits que havien vist, o amb qui s'havien connectat; els calia discutir sobre quin era el millor d'ells esquivant enemics, i, naturalment, els agradava presumir dels nous descobriments en la xarxa. O parlar dels *youtubers*, *instagramers* o *tik-tokers* que més fàstic els feien. O de l'últim grup de música que havien sentit...

Eren especialistes en crítica *destroyer*! Si a la nit havien fet rogle familiar al voltant de la tele, després de sopar, aprofitaven l'experiència per a malparlar una estona dels programes on, per exemple, alguns joves desqueferats i destrellatats exhibien les seues habilitats actuant, cantant o ballant... Efectivament, com deueu estar pensant, gran part del que els definia, ara per ara, emanava de les pantalles i es completava amb l'humor amb què s'ho miraven tot!

No eren grans esportistes, ni cap d'ells destacava tampoc pel seu excel·lent rendiment acadèmic. Encara que, com Ork, podien arribar a ser increïbles en algunes matèries o temes. No eren

ben plantats, ni especialment simpàtics, ni populars. O potser Ka sí que ho era, popular. Tampoc eren víctimes d'assetjament escolar, o *bullying*, encara que, francament, tenien moltes paperetes per a ser-ho. Però des del primer curs de primària havien format un grup compacte que ningú gosa-va atacar. Havien aconseguit formar una xicoteta germania de quatre —que ells anomenaven «la Closca»— que funcionava prou bé. Es coneixien pel contacte diari, pel frec a frec. No eren de con-
tar les seues intimitats, però... donaven per fet que eren com eren i s'acceptaven. No obstant això, no estaven tancats a d'altres amistats, que cada un cultivava lliurement sense compartir-les massa amb la Closca.

19

Aquell matí, Ork portava els cascos al coll i les orelles i les galtes roges semblaven maduixes tendres. No tenia ganes de sentir música hui. Les ulleres embafades, o brutes, o les dues coses alhora, amagaven els ulls xicotets de Per, que ves a saber on miraven. Ka caminava amb els muscles un poc caiguts i Munt observava els altres tres de reüll, al mateix temps que, amb molta dificultat per la boi-
ra, intentava numerar les lloses de la vorera, per

no perdre el vell hàbit de comptar-ho tot: «3.279», es va dir mentalment, «3.280, 81, 82, 83...».

20 La maleïda i estranya boira d'aquell matí els allunyava els uns dels altres i els deixava quasi aïllats. Boira blanca, per moments grisosa. Cada un caminava observant com projectava els seus peus cap avant, amb el cap cot i en silenci. Un silenci que els destorbava, per desconegut o no habitual. Ka alenava amb dificultat, però a diferència d'altres voltes, ningú li va preguntar res. Patia asma i sempre portava el vaporitzador a la butxaca. Encara no l'havia fet servir, malgrat els xiulets cada vegada més forts dels seus bronquis. Munt, per un moment, va perdre el seu particular recompte de passes i, quan el va reprendre, es va limitar a saltar-se quatre números. I ho va encertar: la seua exactitud, combinant temps i càlcul, semblava increïble.

Seguien absorts quan van escometre la vorera del parc pròxim a l'institut. Ka ara cantussejava la darrera cançó dels Estràbics, però cap d'ells li feia els cors, com altres vegades.

A mesura que s'acostaven a la seua destinació, el pas anava fent-se més lleuger, a pesar de la boira. Podien fer aquell camí a cegues, i ara els

empentaven les ganes d'arribar a classe, on, tot i l'avorriment que haurien de suportar fins a l'hora del primer pati, estarien a recer de la humitat, i el llum elèctric de l'aula els permetria mirar-se i sentir-se quasi com sempre. Segurs, tranquils. Ells.